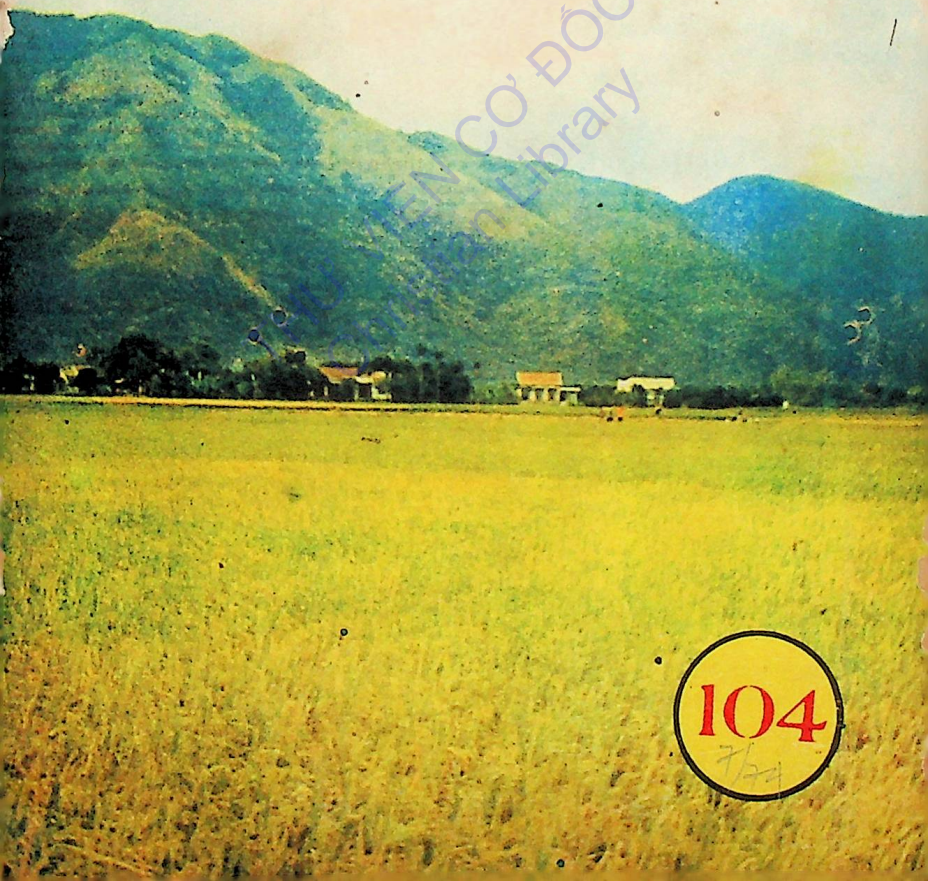

Rang Đông

VIỆN CƠ ĐỐC
Library

104
7/21

QUY ĐỊNH SỬ DỤNG TÀI LIỆU SỐ TẠI TRANG WEB THUVIENCODOC.ORG

1/ Tài liệu số được lưu trữ và cung cấp tại website *thuviencodoc.org* do Thư Viện Cơ Đốc quản lý theo quy định pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ.

Quy trình số hóa và sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc luôn tuân thủ nghiêm ngặt pháp luật Việt Nam về quyền sở hữu trí tuệ.

2/ Tài liệu số truy cập từ website *thuviencodoc.org* gồm phần lớn là những tài liệu được số hóa từ các đầu sách sẵn có trong Thư Viện Cơ Đốc (*từ nguồn tự bổ sung, từ nguồn cho, tặng của các tác giả, Bạn đọc khắp nơi*) và từ nguồn do Thư Viện Cơ Đốc sưu tầm.

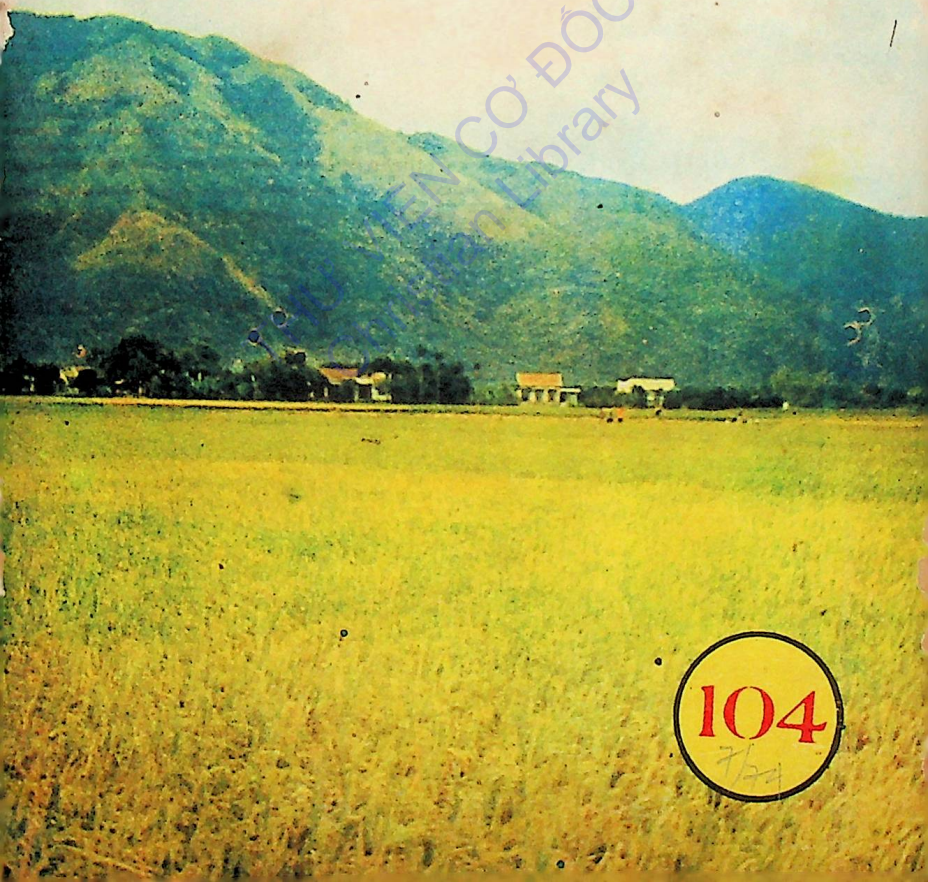
- Việc tái sử dụng phi thương mại các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* với mục đích đọc hiểu, học tập hoặc sử dụng để nghiên cứu khoa học là miễn phí. Bạn đọc được tự do sử dụng và phải tự chịu trách nhiệm pháp lý trong khuôn khổ pháp luật Việt Nam khi thực hiện các công việc liên quan về sở hữu trí tuệ. Việc trích dẫn các nội dung trong các tài liệu số này, cần ghi rõ nguồn trích dẫn từ '*thuviencodoc.org*'.

- Việc tái sử dụng với mục đích thương mại đối với bất kỳ một phần trong mỗi tài liệu, một phần hoặc toàn bộ tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* phải được sự đồng ý bằng văn bản chính thức của người có thẩm quyền của Thư Viện Cơ Đốc. Thư Viện Cơ Đốc không chịu trách nhiệm với bất kỳ thiệt hại, tổn thất nào của bên thứ ba có liên quan dưới bất kỳ hình thức nào đến các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org*.

3/ Điều kiện để sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc là tuân thủ theo yêu cầu của pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp tái sử dụng thương mại hoặc phi thương mại tại một quốc gia khác, cần tuân thủ theo luật pháp về sở hữu trí tuệ của quốc gia đó.

4/ Người sử dụng tài liệu số cam kết tuân thủ các điều kiện sử dụng trên, cũng như tuân thủ theo pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp không tuân thủ, phải tự chịu trách nhiệm trước pháp luật Việt Nam về vi phạm của mình.

Rạng Đông

VIỆN CƠ ĐỐC
Library

104
7/21

CƠ-QUAN CHUYÊN PHỒ-BIỆN GIÁO-LÝ TIN-LANE

của HỘI-THÀNH TIN-LANE VIỆT-NAM

xuất-bản hàng tháng

Chủ-nhiệm kiêm Chủ-bút : NGUYỄN-VĂN-VẠN

Tòa-soạn :

5, Sương Nguyệt Ánh

Hộp Thư 716

SAIGON

Điện-thoại : 23.802

Giấy phép số 5942/BTT/BC

ngày 14-10-1964

GIÁ BÁO

Mỗi tập : 65đ

Mỗi năm : 650đ

Số 104

THÁNG BÀY

1974

Trong số này :

- Xã thuyết
- Mau lên đường truyền giáo
- Chúng tôi quyết sống xa gia đình
- Ngày lành tháng tốt
- Vợ văn thần thơ
- Niềm ân hận
- Cùm mây xám
- Cảm xúc
- Ngày tháng yêu dấu
- Tình sống
- Chiều giáo đường suy tư
- Mất đồng hồ
- Trang Tuổi Hồng
- Tuổi ấu thơ
- Thờ hình tượng

In 30.000 tập, Phát hành ngày 15-07-74

Thánh-Kinh và Thánh-Kinh Hội

HẰNG năm các Giáo-hội Cơ-đốc trên thế-giới đều biệt riêng một ngày Chúa-nhật hoặc một Tuần-lễ gọi là Chúa-nhật Thánh-Kinh hay Tuần-lễ Thánh-Kinh, tiếng Anh gọi là *Bible Sunday* hoặc *Bible Week*. Riêng tại Việt-nam ngày Chúa-nhật thứ nhì trong tháng 7 dương-lịch được ấn-định làm Chúa-nhật Thánh-Kinh hoặc cũng có người gọi là Chúa-nhật Thánh-Kinh Hội. Và năm nay ngày Chúa-nhật Thánh-Kinh Hội là 14-07-1974.

Mục - đích của Chúa-nhật Thánh-Kinh hoặc Tuần-lễ Thánh-Kinh là gì? Là dịp-tiện để mỗi Hội-Thánh đặc-biệt khích-lệ các

tín-hữu sốt-sắng đọc Thánh-Kinh và phổ-biến Thánh-Kinh cho người khác đọc ngoài ra cũng đề-cầu-nguyện và tán-trợ về tài-chánh cho Cơ-quan chuyên lo việc phiên-dịch, ấn-hành và phổ-biến Thánh-Kinh, cũng gọi là Thánh-Kinh Hội.

Thành-lập từ năm 1804 tại Luân-đôn do một nhóm Mục-su và tín-hữu Cơ-đốc, ngày nay Thánh-Kinh Hội đã bành-trướng trong hơn 160 quốc-gia và lãnh-thò khắp năm châu. Tính đến cuối tháng 5-1974 Kinh-Thánh hoặc toàn-bộ hay phân-bộ đã được phiên-dịch ra 1526 thứ tiếng chính và thô-ngữ.

Riêng tại Việt - nam, Thánh - Kinh Hội đã hoạt - động từ năm 1890, đặt trụ - sở tại số 5 đường Sương - nguyệt - Ánh, Saigon 2 để cung - cấp cho đồng - bào đủ các thứ Thánh - Kinh bằng tiếng Việt, Anh, Pháp, Hoa, Hy - Lạp, La - tinh... và 28 trong số 53 ngôn - ngữ của đồng - bào sắc - tộc thiểu - số trên đại - đất chữ S này.

Phần đông đồng bào đã biết Thánh - Kinh là gì và hoạt - động của Thánh - Kinh Hội là thế nào rồi, tuy nhiên một số người vẫn còn thắc - mắc có gì lạ nếu đem so - sánh Thánh - Kinh với các sách khác ngoài đời, và tại sao lại có một số người tận hiến cuộc đời của mình để phổ - biến một quyển sách như thế?

Thưa quý vị, trước hết vì Kinh - Thánh không phải là một tác - phẩm của con người tạo ra bên là một Quyền Sách hay nói cho đúng là cả một Thư - viện quý - báu vô song do chính Thượng - đế ban cho nhân - loại. Cả Kinh - Thánh đều là Lời Sống của Thượng - đế mặc - khải cho con người biết họ từ đâu đến, họ đang đi đâu và họ sẽ tiến về đâu. Kinh - Thánh như một

tấm gương (kính) phản - ánh trung - thực nguyên - trạng của con người, sự yếu - đuối và tội - lỗi của họ và chỉ cho họ con đường cứu - rỗi trong Chúa Giê - xu Cơ - đốc là Đấng đã chết thế cho tội - nhân.

Xưa nay biết bao tội - nhân đã được cứu - rỗi, cải tạo và thánh - hóa nhờ Kinh - Thánh. Chúng tôi vừa đọc câu - truyện vô cùng cảm - động và kỳ - thú sau đây trong tập kỳ - yếu NEWS and VIEWS (tạm dịch là TIN - TỨC và QUAN - ĐIỂM) của Thánh - Kinh Hội thế - giới xuất bản tháng 6-1974 vừa rồi, mà chúng tôi xin được kể lại để quý vị độc - giả RANG - ĐÔNG cùng suy - gẫm: Tại Mê - tây - cơ, một quốc - gia ở Trung - Mỹ có một tên cướp lừng danh tên là Juan Chavez. Ý đã đánh cướp nhiều chỗ và Cảnh - sát đã bủa lưới khắp nơi để tìm bắt y, nhưng dường như Chavez vẫn ung - dung sống ngoài vòng luật pháp và tiếp - tục những hành - động tội - ác của y. Bỗng một hôm tên cướp khét tiếng này xuất hiện trước tòa án Saltillo và tự xưng:

(Xem tiếp trang 13)

Mau lên đường truyền giáo

— tặng Phan chí Thiên HTTL Tây Ninh

Anh sống được sao trong thân nhiên vị kỷ?
Khi muôn linh hồn đang rên xiết bi thương
Trong xiềng xích trong gông cùm ma quỷ
Trong hải hùng trong u ám thê lương.

Anh sống được sao trong cao sang quyền quý
Khi vạn linh hồn đang chết mất muôn đời
Khi linh trận xông pha bao chiến sĩ
Mau lên Anh đồng lúa đã vàng rồi.

Mau trao bánh sống cho muôn người đói
Nước sống cho bao kẻ khát khô môi
Mau lên Anh dù bão giông ngập lối
Dù mưa đầu nắng lửa cháy khung trời.

Mau lên Anh Chúa đang tha thiết gọi
Dưới bóng cờ thập tự giá oai hùng
Mau thấp được Tin Lành soi thế giới
Xóa đêm dài tăm tối quá mông lung.

PHAN KỶ SỬU

HTTL Long Trạch (Long An)

Chúng tôi quyết sống

xa

GIA ĐÌNH

* ĐỒ ĐỨC TRI

SÁNG Chúa-nhật đó, sau giờ nhóm-họp thờ-phượng Đức Chúa Trời lại một Quân-y-viện, tới giờ trà đàm, các bạn quân-nhân có chi thắc-mắc, được tự-do đặt câu hỏi đề giải-tòa. Sau đó, một quân-nhân, anh N., tiến đến gặp tôi, có vợ anh cùng đi.

Anh mang một chân giả, giọng nói run-run vì đau thần-kinh. Trên khuôn mặt hiện nét lo-lắng, như có điều chi đang đè nặng lòng mình. Tôi mời anh chị ngồi, và anh kể:

— Cuối năm âm-lịch vừa qua, tôi về quê-hương cưới vợ, đã đính hôn từ trước khi tôi tin-nhận Cứu-Chúa Jê-sus-Christ. Cha mẹ tôi và cha mẹ vợ thấy tôi không những tin theo Chúa, mà còn dẫn-dắt vợ cùng đi đường Tin-Lành, thì tức giận lắm và bắt-bớ dữ-tợn. Vậy, tôi phải đưa vợ vào Saigon để yên trí sống bên nhau dưới sự che-chở của Đức Chúa Trời, mặc dầu lắm cảnh thiếu-thốn. Chúng tôi quyết sống xa gia-đình cho đến khi được vững-mạnh trong đức-tin và hiểu rõ đạo-lý. Tôi sắp được xuất viện để chờ ra Hội-

RẠNG ĐÔNG

đồng miễn dịch. Chúng tôi chẳng biết đi về đâu. Xin ông cầu-nguyện cho.

Tôi đã khuyên-dỗ, khuyến-khích anh chị, và cầu-nguyện phó-thác anh chị cho sự săn-sóc từ-ái của Đức Chúa Trời.

Nhờ một số tín-hữu giúp-đỡ và giới-thiệu, chị đã được thâu-nhận giúp việc một gia-đình tôi-tớ Chúa, và anh cũng được ở đó luôn.

Anh em thấy đó: Người tin theo Đức Chúa Jê-sus-Christ thường bị bà-con, bạn-hữu bắt-bớ, chế-giễu, có khi xô-đuổi, từ bỏ. Kinh-thánh chép rằng: « Phải trải qua nhiều nỗi khó-khăn mới vào được Nước Đức Chúa Trời » (Sứ-đồ 14 : 22). Ấy vì ma-quỉ không chịu cho ai thoát khỏi tay nó dè tôn thờ Đức Chúa Trời và bước theo Cứu-Chúa Jê-sus-Christ.

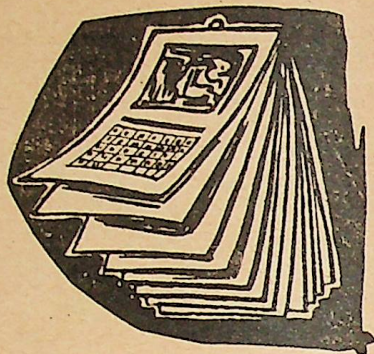
Nhưng anh em cũng thấy đó: Đức Chúa Trời đã giải-thoát anh chị N., đã giúp anh chị giữ vững đức-tin, và đưa anh chị đến chỗ vui sống đời tin-kính trong cảnh thanh-bạch.

Vậy, anh em hãy ăn-năn tội-lỗi, quay về với Đức Chúa Trời, tin-nhận và bước theo Cứu-Chúa Jê-sus-Christ, phó-thác linh-hồn, thân-thề, tấm lòng và đời sống vào tay toàn-năng của Ngài. Nếu làm như vậy, anh em sẽ được hưởng trọn phước lành trong đời này và trong đời đời, và có thể nói như vua Đa-vít thời xưa rằng: « Đức Chúa Trời là Đấng chần-giữ tôi: tôi sẽ chẳng thiếu-thốn gì » (Thi-thiên 23 : 1).

ĐỒ ĐỨC TRÍ

NGÀY LÀNH THÁNG TỐT

Hôm mừng 10 tháng giêng vừa qua, tôi đi xe đò từ Quảng Ngãi vào Qui Nhơn và điều khiến cả tôi và người bạn ngạc nhiên là không biết tại sao hôm ấy lại có nhiều người đi xe đò lên. Người ta ngồi đầy cả trên nui xe nữa. Sau khi vào đến Qui Nhơn và than phiền về việc đi xe đò chật chội thì chúng tôi được giải thích cho biết là sờ đi hôm ấy người ta đi xe đò đông là vì mừng 10, ngày chẵn, ngày xuất hành tốt. Tôi cảm thấy buồn cười vì tốt đâu không thấy, chỉ thấy xấu thì có vì đi xe chỉ thêm chật chội, òn ào.

Tôi không biết người ta căn cứ vào đâu để nói rằng ngày

này tốt, ngày kia xấu, đi ngày này thì hên hơn ngày kia, trong khi trên thực tế Thượng Đế đã tạo dựng nên ngày, nào cũng giống như ngày nào, ngày nào cũng tốt lành như nhau. Kiêng ngày, cứ tháng là mê tín dị đoan, là một tập tục sai lầm, thế mà nhiều người trong chúng ta vẫn giữ, vẫn làm theo lẽ thói đó. Bạn biết tại sao kiêng ngày, cứ tháng là sai lầm không? Lý do đầu tiên như tôi vừa nói là vì Thượng Đế đã tạo dựng nên mọi ngày giống nhau, bằng nhau, ngày nào cũng tốt lành như nhau. Kiêng cứ, cho rằng ngày này tốt hơn ngày kia là sai, là cho rằng Thượng Đế bất công. Lý do thứ hai khiến việc kiêng cứ

sai lầm là như thế này: tương lai của chúng ta là ở trong tay Thượng Đế chứ không phải ở trong những ngày tháng mà chúng ta lựa chọn. Có bao nhiêu người chọn ngày lành tháng tốt để rồi vẫn gặp những điều không hay. Những điều không hay, nếu có, trong cuộc sống của chúng ta không phải là vì chúng ta đã chọn sai ngày nhưng vì đó là những điều Thượng Đế cho phép xảy ra trong cuộc sống của chúng ta. Chúng ta có thể tự đánh lừa mình, không công nhận tầm quyền của Thượng Đế bằng cách cho rằng đó là ngày xấu, nhưng không phải vậy, mọi ngày đều tốt. Điểm khác biệt là thái độ của chúng ta đối với những hoàn cảnh xảy ra trong cuộc sống của mình.

Thượng Đế tạo dựng nên con người chúng ta và Ngài có mục đích tốt đẹp cho mỗi cuộc sống chúng ta. Vấn đề là chúng ta có chấp nhận những gì Thượng Đế đưa đến hay không.

Người ta bảo: «Mồng 5, 14, 23, đi chơi cũng lỗ nữa là đi buôn». Nhưng thực sự có vậy

không? Câu trả lời là không, bởi vì Thượng Đế đã tạo dựng nên mỗi ngày bằng nhau, giống nhau. Và cuộc sống chúng ta nằm trong tay Thượng Đế, không phải nằm trong những ngày tháng mà chúng ta chọn, điều quan trọng vì vậy là chúng ta có hoàn toàn để cho Thượng Đế nắm giữ và điều khiển cuộc sống chúng ta hay không? Chúng ta tin dị đoan, chúng ta sợ những ngày tháng kia có thể đưa những điều không may đến cho chúng ta mà chúng ta lại quên không sợ, không tôn thờ Đấng đã tạo dựng ra những ngày ấy và là Đấng có quyền trên những gì xảy ra trong cuộc sống chúng ta mỗi ngày.

Bạn có kiêng ngày cũ tháng không? Bạn có đi coi lịch trước khi làm một việc gì không? Nếu có, thì bạn hãy biết rằng những kiêng cử đó không giúp bạn gì đâu. Bạn hãy nương nhờ nơi Thượng Đế toàn năng, đặt đức tin của mình nơi Ngài là hơn, vì chính Ngài mới là Đấng có quyền trên bạn, cho phép những điều mà bạn thấy rằng hay cũng như không hay xảy ra trên cuộc sống bạn.

Hoàn Văn Phan-Thơ

Kính gửi cụ Mục-sư Lưu-văn-Mão

Độc Rạng-Đông 103,
Được tin cụ bởi tuổi già xin hưu.
Lòng cảm-động nói sao cho hết,
Nghĩ vãn-vơ rồi viết thơ ngay.
Trăm năm côi-tục đường dài;
Ơn trên được bảy mươi hai tuổi rồi.
Từ Nam Bắc ngược xuôi phụng-sự,
Giảng Tin-Lành trả nợ Yêu-thương.
Từng phen chọn đá thử vàng,
Giờ đây là lúc hân-hoan mỉm cười.
Đã có tiếng là người văn-nghệ;
Lại chẵn bảy tận-tuy hy-sinh,
Thủy-chung-như-nhất trọn tình.
Triều-thiên hân đã sẵn dành không sai.
Chúng qui được mấy người như vậy,
Riêng phần tôi thấy đầy đủ mừng.
Ruột tâm tư vẫn còn vương
Đừng quên tháng tháng diễn đàn thi-ca.
Rạng-Đông báo tôi chờ đợi đọc.
Vườn thơ xin săn-sóc đều đều.
Thần thơ nào phải bấy nhiêu,
Còn năm còn tháng còn nhiều truyện vui.
Đầu sao, thơ chẳng hết lời,
Chúc tiên-sinh mạnh và vui tuổi già.
Ngày ngày đọc sách ngâm thơ.

Đồ-Hồng

LÊ-ĐÌNH-LÂN

NIEMI

ÂN HÂN

BUỔI sáng sinh nhật Hương đến thăm cho quà và báo tin anh Thành tử trận được hơn tháng nay thế mà tôi chẳng biết. Tôi đón nhận tin ấy với một vẻ thản nhiên, Hương nhìn mặt tôi và hỏi: «Mày có buồn không?» Tôi cười trả lời như một cái má: «Buồn gì, cười thấy tôi nghiệp thế.» Nói xong câu ấy tôi thấy mình có vẻ vô tình quá. Có thật tôi nghĩ thế không nhỉ? Kịp lúc đó tôi nhận ra lòng mình chẳng vui chẳng buồn. Tin anh đến quá đột ngột, có lẽ tôi chưa kịp chuẩn bị tinh thần, tôi chưa nghĩ đến điều đó sẽ xảy ra cho anh bao giờ, nên tôi chưa định rõ được tình cảm tôi lúc ấy sẽ như thế nào.

Buổi chiều và những ngày sau ấy nỗi buồn đến với tôi từ từ và

gặm nhấm. Anh đã mất thật rồi sao? Hình bóng anh nhập nhòa trong tôi. Tôi không nghĩ và không tưởng tượng được nét mặt anh lúc nằm trong quan tài như thế nào?

Lần gặp anh cuối cùng, hè năm ngoái. Anh trở về thành phố ghé thăm. Anh ốm và đen tôi không nhận ra anh ngay. Anh có vẻ trầm tĩnh không còn nét lạnh lẽo như ngày nào. Anh bảo: «Nếu Phương làm mặt lơ không nhận ra anh chắc anh giả đồ hỏi mua hàng rồi ra luôn. Tôi cười bảo chữa: «Tại Phương không mang kính nên chẳng nhận ra anh nơi.»

Gặp lại anh dù không tránh khỏi một thoáng rung động nhưng sau đó tôi trấn tĩnh lại. Những tin tức về anh do người bạn kể lại

dù chẳng rõ thực hư ra sao nhưng lòng tin tưởng về anh đã hao hụt trong tôi. Tôi định sẽ hỏi thật anh những điều ấy, nhưng ích gì anh nhỉ! Chúng ta gặp lại nhau một lần rồi thôi chẳng vướng víu chẳng là gì của nhau nữa thì ích gì buộc anh phải thú nhận một sự thực buồn lòng cho cả hai. Chia tay nhau trong êm đẹp ít ra chúng ta còn giữ được hình ảnh đẹp về nhau và tôi cũng chẳng có gì để hối hận sau này.

Chia tay anh với lời cầu chúc êm đềm anh dành cho tôi, vài hôm sau tôi lên đường trở lại thành phố cũ với những bồn phận đều đặn mỗi ngày. Hình ảnh về anh lần đó là hình ảnh cuối và hôm nay, một năm sau tôi đón nhận tin anh.

Hương cho biết trong bóp anh còn lá thư tôi, thư viết cho anh hai năm trước, lá thư đầu tiên và cũng là lá thư cuối cùng tôi gửi đến anh, anh vẫn còn cất giữ. Tôi chẳng hiểu được tình anh. Thời gian quen anh tôi đã có ý nghĩ giới thiệu Cứu Chúa với anh, nhưng trong e dè tôi đã đặt tự ái mình lên quá cao. Tôi đã nghĩ rằng thời gian quen anh

chẳng là bao, anh chưa hiểu nhiều về tôi và ngược lại tôi cũng chẳng rõ về anh bao nhiêu, không khéo anh sẽ nghĩ rằng buộc anh vào đạo để nhắc nhở đến một cái gì xa hơn cho tôi. Tôi đã quá ích kỷ anh nhỉ? Tôi đã đặt tự ái hẹp hòi của mình trên sự cứu rỗi của linh hồn anh. Và bây giờ thì đã muộn màng cho tôi được ngộ về tình yêu của Cứu Chúa dành cho anh, và cũng là niềm ân hận cho cho tôi mãi mãi.

Buổi chiều của những ngày sau, đi thăm mộ anh. Dò đọc từng tên mộ bia tìm tên anh, tôi dừng lại trước ngôi mộ tên anh, nhưng xem lại chỉ là một sự trùng tên. Tiếp tục dò từng tên và cuối cùng mộ bia anh nơi đó vòng hoa tím đơn vị anh điều còn đặt trên mộ. Nhìn những nén nhang tàn cắm trên mộ anh, tôi chợt thấy lòng mình trũng xuống trong nỗi buồn. Đứng trước mộ anh, thực sự tôi không nghĩ gì được cả. Từ nay và mãi mãi tôi không còn được gặp anh nữa, không còn được tỏ bày về tình yêu Cứu Chúa dành cho

anh và niềm tin của tôi đặt trọn nơi Ngài. Khoảng cách nơi anh đang ở và nơi tôi đang sống nghìn trùng quá. Làm sao tôi lại được gặp anh. Mù mịt quá và hy vọng gặp lại anh trên nước Chúa sẽ chẳng bao giờ thành tựu. Đứng trước mộ anh, nói với anh những gì giữa lòng đất lạnh bây giờ, xa cách quá, với vợ quá. Chiều xuống dần tôi ngược nhìn chung quanh, nghĩa trang

chiều Chúa nhật không một bóng người. Tôi đứng đó, người bạn đi cùng đang đứng xa xa. Nhìn bóng áo đen của mình tôi cảm thấy thể lương quá. Chiều nay tôi đến thăm anh lần đầu tiên nơi khung cảnh này. Ngày mai tôi sẽ rời thành phố với những tháng ngày trong giây phút nghĩ đến anh cùng niềm ray rức không nguôi.

DI AN

Thánh-Kinh và Thánh-Kinh Hội

(tiếp theo trang 4)

«Thưa Ngài chánh-án, tôi là Juan Chavez!» Quan tòa giựt mình vì cái tên ấy ông đã nghe đến rất nhiều lần. Ông hỏi: «Ai dẫn anh đến đây?» Chavez cầm quyền Kinh-Thánh giơ lên cao và đáp: «Thưa ngài, không ai cả. Chính Quyền Sách này đã mang tôi đến đây để đền những tội-ác mà tôi đã phạm với xã-hội.»

Và can-phạm tiếp-tục giải-thích: «Sau một cuộc đánh cướp trở về, tôi tìm thấy Quyền Sách này trong số những vật tôi cướp được. Bây giờ tôi đang ăn-núp dưới một cái hầm vì rỗi-

rảnh, tôi đã rút Quyền Sách này ra đọc. Lại thay, Quyền Sách ấy đã đánh mạnh vào lòng tôi, và tôi đã bằng lòng tiếp nhận Giê-xu làm Chúa Cứu-Thể của tôi. Thưa ngài, quyền Kinh-Thánh này đã thay-đổi cuộc đời khốn-nạn của tôi.»

Thưa quý vị độc-giả thân-mến, trên đây chính là lý-do các tín-đồ của Chúa Giê-xu yêu-mến Kinh-Thánh và quyết tâm phổ-biến Kinh-Thánh qua Thánh-Kinh Hội cũng như dưới những hình-thức khác.

R. Đ.

cụm mây

XÁM

— THIÊN THU

HIỂU nay Thi nghe hồn mình bật khóc!... ơ! « thành công — thành công — ước mơ thành công dặt đưa Thi về chân trời ngọc bích?..!! lời chúc của Hoài Trang cho Thi trong tập « lưu bút » ngày cuối năm của bậc trung học còn đó... mà Trang ơi... làm sao đây Trang? Nấc thang cuối, — cũng là niềm tin cuối cùng cho một lần thi của học trò đã tách biệt hẳn giữa tụi mình — Hường — Trang Kim... đã đang vươn cao... bay cao... xa quá Thi rồi — lần thi kỳ I đã hồng... Thi đã chắc chắn mình thành công trong lần thứ 2 này — Còn nhớ khi sáng Thi đã hăng hái, tung tăng tới nhà nhỏ Uyên đề rủ bạn cùng đi coi kết quả — Tối P.C.T. chưa có... —

Hai đứa quay một mạch tới nhà Kim Thu — nhỏ đi chợ, phải chờ 15 phút — Thi vẫn còn thấy lòng mình vui vui — Không sao! chờ lâu một chút vẫn được mà! vì nhỏ Kim Thu đã nhờ người quen coi kết quả từ mấy ngày qua.

Kim Thu về — đứng dậy khỏi ghế hỏi liền :

— Sao? tụi mình đến đâu rồi? Vượt que không?

— Rớt hết! cả lớp không thấy có một tên!

— Hà, rớt à! ngạc nhiên đến cực độ..

Rồi không kềm chế được, nước mắt Thi bỗng dưng trào ra...—trào ra... Thi cố bặm chặt môi để khỏi thoát tiếng nấc ra

lù lờng ngực. Trên đường về Uyên bảo nhỏ: Thôi đi coi lại cho chắc — hai đứa lại nhà thầy Ph.: tổng giám thị Phan chu Trinh — tìm ra nhà ông và xin mượn bảng kết quả đề dờ, tìm mãi chẳng thấy tên hai đứa — Vậy là hết!! Còn gì nữa đâu! Uyên ơi! Hạ ơi! tội mình lại nhìn nhau trong nước mắt nữa rồi!! Trở về hai đứa cúi gằm mặt xuống — nhỏ em trai thấy Thi — Uyên: mấy chị vậy chớ tội tội còn đi lính nữa thì sao? Ủ! đành vậy — nhưng làm sao bảo tôi thản nhiên được! Khi niềm hy vọng mình bị bóp nát... Khổ ớc nhỏ bé này đã chịu bao nhiêu dằn vặt — đón đau rồi — Không lẽ phải chịu đựng mãi sao?!... Thi thấy như mình rơi hẫng xuống đáy vực không lối thoát — tương lai ư? Qua vầng nước mắt Thi thấy tương lai mình mờ ảo khi ẩn khi hiện...

Thi đã thề với lòng mình là không bao giờ khóc, than dù với mọi giá nào — Trừ khi người thân lìa mình... Vậy mà lần đầu tiên Thi đã không tự chủ được... lúc vào báo tin cho chị Thuận, Thi đã òa khóc như chưa bao

giờ được khóc — hai tay ôm lấy mặt và cắn chặt môi mà vẫn không ngăn được nỗi uất ức — đắng cay. Chị bảo: thôi, tại sao lại phải khóc nếu Thi thấy thỏa mãn với việc học của mình là được, còn đậu hay không thì năm nay không đậu mình còn năm sau... miễn là mình có ý chí.

Thi biết — biết mà chị! mọi nỗi đau thương của Thi đã từ lâu Thi cố giữ chặt — có cho ai hay bao giờ đâu! Sau khuôn mặt lạnh lùng này! Nhưng tức quá! Có ai biết cho mình đâu! Hễ cứ mỗi lần hy vọng đi vào mây khói thì mình cũng như bao kẻ dốt nát lười biếng khác. Vẫn cắn chặt môi cố đếm những bước chân lang thang trên con đường nhỏ đề lắng nghe hồn mình đổ vỡ trong viễn trình vô định của ngày mai. Thi còn lại gì hôm nay? bạn bè? mỗi người một hướng đi — quá xa ở tầm tay gầy guộc này — Khung trời Sao Mai đâu còn đón nhận gót chân chim của mỗi buổi đi về? — Cảm tình gầy vụn của dân học trường tư cho nhau... Người yêu?... xa rồi cánh chim trời phiêu lãng... Người thân? Con

đã đánh mất niềm tin nơi gia đình thân ái của con rồi mẹ ơi !
Tiếng Hà-Thanh nào nuốt :

... «Thôi thế từ nay như lá vàng bay»!... Cục đầu trên bàn học Thi nghe lòng mình thồn thức — tất cả niềm tin yêu đang thì nhau gãy đổ... Xa rời giấc mơ bé nhỏ với khung trời Đại học dấu yêu !. Với bao dự tính sẽ được đặt chân ở bên kia bờ đại dương... Thụy sĩ ơi ! Tuổi thơ ơi ! Mơng mơ ơi ! Xin đừng bỏ Thi — đừng để Thi phải âm thầm với bao niềm đắng cay này...

Giật mình với câu hát đầu đây ... « Chim sẽ mất Chúa vẫn chú vào.

Thì Ngài há quên tôi khi nào ? »...

Thì đại mất bình tĩnh, ừ nhỉ !
— Còn tình yêu Jêsus — Còn Cứu Chúa của Thi — Thượng Đế vẫn yêu Thi — Vẫn nhớ đến

Thì — Thượng Đế của Thi vẫn sống kia mà ! Vậy thì tại sao phải cảm nín với cõi hồn tái tê ? Lặng thinh với bao ê chề đau thương ? Cắm hờn trong vết hằn của nét buồn mang mang ?

Một giọng nói vang vang trong Thi : Thì ơi, tại sao khi Thượng Đế cho thì vui mừng nhận lấy và khi Ngài cất đi thì lúc ấy Thi lại cắm hờn trong tủi hận ? Lạy Thượng Đế của con — con buồn vì con đã cố gắng trong vô vọng mà không nhờ cậy Cha thiên thượng. Vì Mục sư với bài thuyết trình đã cứ văng vẳng bên tai : Người cha bảo con : đến lần hòn đá đi — lần mãi — lần mãi vẫn không nhúc nhích — nó thưa :

— Con đã hết sức cố gắng rồi.

— Chưa, con đã chưa hết lòng cố gắng.

Mồ hôi nhễ nhại nhưng đầu vẫn còn đầy.

— Đã hết sức mình chưa ?

— Thưa cha, đã.

— Vậy thì tại sao không nhờ cha giúp cho một tay.

— Dạ, cha giúp cho con với.

Và hòn đá được lăn đi dễ dàng — Thượng Đế ơi ! con đã dong dầy nước mắt ! — nhưng — con đã chưa nhờ Ngài giúp sức, con đã tự làm hết sức mình để cố đạt đến thành công. Nhưng buổi nhóm thanh niên con không có mặt: bạn học — sinh hoạt hội thánh không tham gia: bạn học... quá nhiều lý do đã làm mờ mắt Thi để quên mất Ngài đang hiện hữu bên Thi...

Khi đối diện với Thượng Đế Thi mới nhìn nhận là việc học

đã đầy Ngài khỏi nơi cao nhất trong lòng Thi. Vài hàng đã thức tỉnh nơi cõi tuyệt vọng của Thi :

« Ngài biết, Ngài yêu, Ngài chăm sóc. Đây là chân lý không có thể làm lu mờ. Ngài dành phần tốt nhất cho kẻ nào nhường phần tinh tuyền cho Ngài... »

Như thế dù thành công hay thất bại Thi vẫn sẵn sàng đón nhận vì rằng niềm thất vọng của Thi là ý định của Thượng Đế.

THIÊN THU

MIẾNG KÍNH

ĐÂY là một bức tranh rất đơn giản nó làm nổi bật một lẽ thật thiên thượng cao siêu. Nếu chúng ta nhìn qua một miếng kính màu đỏ thì mọi vật đều đỏ, qua miếng kính màu xanh thì mọi vật đều xanh, qua miếng kính màu vàng thì mọi vật đều vàng v.v...

Lẽ thật vinh diệu là khi chúng ta tin cậy Đức Chúa Jêsus Christ là Cứu Chúa của chúng ta, Đức Chúa Trời nhìn chúng ta qua Cứu Chúa Jêsus Christ Ngài thấy chúng ta trong sự thánh khiết trọn vẹn của Con Ngài. Đó là một lẽ đạo cao siêu của sách Kinh-thánh Tân ước qua tội của nhân loại chúng ta cho Đức Chúa Jêsus-Christ gánh chịu và qua sự thánh khiết công bình của Ngài cho chúng ta thừa hưởng.

Thơ

CẢM XÚC

Kính tặng Cụ Mục-sư LƯU VĂN MÃO

Mai kia quán trọ không còn khách
Bên côi trần đây một tấm lòng
Nhớ Cụ Nam sơn cùng Thi Phạm
Mão-triệu vinh hiển nhận phần hơn

Quê hương Thiên-phụ còn dành đó
Cho kẻ tôi trung được thỏa lòng
Đã hãn lợi danh không màng đến
Vui thú trần ai chẳng bận lòng

Thập giá Chúa, vui lòng chung gánh
Dù trên đường nhiều cảnh gian truân
Từng khúc quanh với thời chiến nạn
Và lòng người phủ nổi giá băng

Nhưng tôi trung yên lòng sao được
Tin-lành này nhiệm mạng rao ra
Đề trần thế nơi nơi nhận phước
Và muốn người thờ lạy một Cha

Đến Cao-nguyên rồi về thành hội
Ngựa sắt tung trời những tiếng vang
Chân giục già ngang ngang dọc dọc
Miệng bao hồi ơn Chúa rao vang

Đâu quân khốn cùng nơi quán trọ
Tuổi già lực tận vẫn dầm dng
Quán xuyên cơ quan nhiều công khó
Sách in báo phát vẫn chu toàn

Nghe Cụ hồi hưu lòng cảm xúc
Nguyện noi gương trước trẻ thay già
Dốc đò lòng thành thêm tích cực
Liếp nỗi chu toàn ý muốn Cha

Thì vẫn đâu gọi già khác trẻ
Ơn Chúa đâu phân trẻ với già
Nên cố quyết thỏa lòng mong ước
Dấu chân trung-chính cứ lữn qua.

Cảm xúc khi nghe tin Cụ hưu tri
T.Đ.S VÕ-NGỌC-THANH

ngày tháng DẤU YÊU

TRONG lần trở lại quê nhà, đi ngang bến dò chợ Gạo, tình cờ tôi gặp lại chị Đang. Người thiếu phụ tôi quen trong bệnh viện đạo nọ. Khi tôi vào bệnh viện tặng sách. Tôi gặp lại chị, lòng vui rộn-rã tưởng chừng như vừa gặp lại người thân yêu đã thất lạc từ lâu. Vẫn dáng người gầy, gương mặt dịu hiền, phúc hậu, ánh mắt sâu đượm một nét buồn kín giấu. Nhưng trong ánh mắt sâu buồn ấy, tôi cũng thoáng thấy một tin yêu, ngời sáng niềm vui. Tôi nhìn chị lòng rộn rã vui mừng, chị cũng nhận ra tôi sau hơn hai năm dài xa cách. Tôi đâu ngờ có được giây phút này, hơn hai năm rồi tôi vẫn thiết tha cầu nguyện cho chị, người thiếu phụ đau khổ cuộc đời đầy khốn khó, buồn rầu. Tôi

không làm sao quên được buổi chiều hôm ấy, một mình vào bệnh viện tặng sách — Thông Điệp của Thượng Đế — loại sách của giáo hội tôi dùng biểu cho đồng bào thân yêu chưa lần nào được nghe nói đến tình thương của Chúa. Đáng nhân lành thiết tha yêu con người đau khổ ở trần gian.

Tôi gặp người thiếu phụ này dáng mệt mỏi, nét mặt thiếu náo nức hui-quạnh trên giường bệnh, cả đầu và đôi chân phủ băng trắng. Màu trắng tang tóc, lạnh lẽo và đau thương. Tôi đứng lặng nhìn chị, lòng xót xa cảm nín. Tôi chọn sự yên lặng tuyệt đối đó để chia sẻ với chị nỗi đau thương, buồn bã mà người thiếu phụ bất hạnh này đã gánh

chị. Tôi được biết người thiếu phụ ấy bị thương vì những quả đạn khắc nghiệt bay lạc vào nơi chị cư ngụ, ở một vùng quê hẻo lánh. Tôi được biết người thiếu phụ ấy vừa đề tang chồng chưa hết một năm. Và tôi được biết chị còn hai con nhỏ khờ dại đáng thương, không ai săn sóc trong lúc chị nằm điều trị tại bệnh viện. Giọng nói người thiếu phụ buồn rầu, nước mắt tuôn tràn đau khổ. Tôi cảm thấy mắt mình cay xé, nước mắt tôi lặng lẽ ứa ra.

Và ghen ngào tôi nói với Chúa — Chúa ơi, người này cần Chúa, con xin Ngài đến với linh hồn chị — Tôi kể chị nghe tình yêu của Chúa Giê-xu và sự yên ủi kỳ diệu của Ngài. Tôi thiết tha mong mỏi tình yêu Chúa sưởi ấm linh hồn cô đơn của chị. Sự yên ủi kỳ diệu của Ngài sẽ khiến đời sống chị thời ưu buồn, đau khổ. Buổi chiều hôm ấy, tôi cầu nguyện cho chị trong nỗi buồn ưu mang cho hoàn cảnh khổ sở của chị và trong niềm vui mừng vì có một cuộc đời vừa nhìn biết tình yêu sâu rộng và sự yên ủi ngọt ngào từ Cứu

Chúa. Yên lặng nhìn chị, tôi mỉm cười, đọc trên ánh mắt chị một vui mừng thấp thoáng. Tôi chỉ biết dâng lời cảm ơn Chúa. Cảm ơn thương xót, yên ủi của Ngài, đem người thiếu phụ từ trùng sa mạc khô cằn đến vùng mưa ơn phước trong đời sống. cơn mưa phước lành Chúa ban cho người thiếu phụ bơ vơ và Chúa cũng sẽ ban ơn phước chan hòa cho tất cả những người còn khốn khổ, buồn rầu, chưa tìm thấy hy vọng nào trong đời sống.

Tôi vẫn nhìn chị Đang, vui mừng đến nỗi không nói nên lời. Chừng như chị cũng xúc động như tôi, chị nhìn tôi ánh mắt triu mến, long lanh niềm vui, bồi hồi cảm động :

— Phải cô Thương không? chèn ơi! hai năm rồi mới gặp lại cô. Cô đi đâu đây?

Lòng vui rộn rã, tôi nắm tay chị :

— Chị Đang đây mà. Gặp lại chị, em mừng lắm. Chị vẫn bình an, phải không chị? Chúa cho em gặp lại chị, em mừng lắm.

Tôi chỉ biết nói ba tiếng — em mừng lắm — rồi lại lặng yên.

Tôi đâu ngờ có được giây phút hội ngộ vui mừng này. Sau một lúc hỏi han trò chuyện, tôi biết thêm rằng hai năm qua từ lúc tin Chúa rồi, chị vẫn nhớ đến Chúa, thờ phượng Ngài bằng tấm lòng cầu nguyện. Ngược xuôi buôn bán, chị không thề đi duy nhất một nhà thờ nào, nhưng trên đường ngược xuôi buôn bán, chị thường dừng chân thờ phượng Chúa trong những nhà thờ mà chị được gặp. Và đời sống người thiếu phụ hiền lành hết lòng yêu mến Chúa. Nói làm sao cho trọn nỗi vui mừng mừng mừng, thanh thần của tôi. Ngày xưa, cầu nguyện cho chị, tôi cảm ơn Chúa đưa chị ra khỏi vùng bóng tối đau khổ. Bây giờ gặp lại chị, tôi lại cảm ơn Chúa giữ gìn chăm sóc chị. Trong từng tháng ngày mong mệnh chị vẫn bền lòng yêu Chúa với đức tin đơn sơ, chân thành.

Tôi hiểu trong tháng ngày mong mệnh, con người đối diện với biết bao buồn vui lẫn lộn. Nhưng đâu đâu thương chất ngất hay niềm vui rạng ngời, hình ảnh Chúa vẫn hiện hữu sát bên cạnh con người, đồng đi

với con người trong mọi nềo đàng. Và Chúa chỉ mong nơi con người một đức tin đơn sơ với tấm lòng kính yêu Chúa. Biết buồn tìm, trông cậy Chúa, gửi gắm cuộc đời mình cho Cha Từ-Ái trên cao. Rồi trong tháng ngày mong mệnh, cho dầu vô cùng gian nan, khó nhọc vẫn chan đầy hạnh phúc, an bình.

Đứng trên bến sông nhìn con đò nhỏ đưa người thiếu phụ tôi thương mến sang bến sông bên kia, tôi nghe một man mác buồn. Nhưng trong trí tôi, hình ảnh chị Đang hiền hòa, đôi mắt dịu hiền, ánh ngời niềm tin với tấm lòng yêu Chúa là một niềm vui vô cùng cho tôi. Mặt nước sông nhấp nhô gợn sóng, con đò xa dần... Ngày tháng còn đó, dầu yêu muôn thưở. Niềm vui thầm lặng, tôi biết mình yêu sự sống vô vàn. Và tôi chợt khám phá trong tâm-tình khép kín của tôi tích lũy một sự sống phong phú bên ngày tháng dầu yêu.

THÙY - THƯƠNG
(Mỵ Tho)

RẠNG ĐỒNG

TÌNH

SỐNG

NHỮNG bước chân nặng nề lê dài trên đám cỏ như có ý định dẫm nát hết những cỏ cây đang cố vươn lên để nhìn đời sau cơn gió hải hùng và ngọn lửa hè oi bức đè nén. Những chiếc cỏ bên ngoài mang sắc áo tươi đẹp, nhưng cũng có những chiếc đang với màu áo vàng úa, trên nét mặt hình như cũng muốn thả xuống những giọt lệ để vơi đi cái buồn tủi của kiếp sống.

Mỗi bước chân là mỗi khúc thời gian sống lại với ngày tháng cũ. H đau khổ vô cùng khi đi ngược lại dòng đời bởi cuốn phim vô hình mà H đã quay gần 2 năm nay. Năm H phải đứng vai chủ động của những vở kịch bi hài, làm diễn viên bất đắc dĩ cho

những tuồng cải lương thâm sâu mà H đã cố tạo những nét vui trên khuôn mặt, khúc sống bình lặng để có thể che khuất cái đau xót của những nụ cười chứa đầy nước mắt. H còn trẻ mà, vâng! H còn trẻ, H có thể tìm gặp đời sống sáng suốt hơn trong những ngày sắp đến, màu hồng tương lai có thể đang ăn mình đau đó, muốn đến với H một cách đột ngột hoặc cố dành cho H những thoáng ngạc nhiên. Tại sao H vẫn không thử cố gắng nhìn ngày mai khác hẳn với ngày hôm nay để xóa tan những bi quan hiện tại. Trái lại H hình như vẫn cứ quyên luyện cái quá khứ không mấy tốt đẹp trong đời mình để rồi những khổ đau

càng chông chất thêm trong lòng. Mỗi lúc suy nghĩ là mỗi lúc mà H gánh nặng thêm những chua xót trên mớ hành trang mang vào đời. Có đôi lúc H đã cố nín lặng, tỏ ra bất cần đời, nhưng không thể được, những nỗi buồn tủi không lẽ gì tự nhiên đi qua như H muốn, nhưng nó cứ sống dậy mỗi lúc H cố xua đuổi, thế rồi H cứ lặng thinh để cho đời trôi theo ngày tháng trong dòng thời gian khổ đau, mà nghe lòng mình rĩ từng giọt bi ai.

Mãi miên man với mẩu chuyện thương đau của đời mình, con đường dẫn về xóm nhà cũ hiện ra tự lúc nào trước mắt với những ngôi nhà cao lớn đang ẩn mình dưới ánh sáng trong đẹp của những ngọn đèn nê-ông mới vươn lên tìm lại lối sống. Một cánh tay vờ nhẹ trên chiếc vai của H trong lối đi thất

thều, đã đưa H trở về với thực tại, trong thoáng vui mừng vừa gặp lại T một người bạn thân sau mấy năm dài xa cách, rồi buồn đau lại hoàn vào đấy. H mở đầu sự gặp gỡ với một câu vô duyên vớ vẩn :

— Lâu ngày quá há, mầy đi đâu mấy năm nay mà chết luôn vậy? Chưa đáp lại câu hỏi xã giao của H, T nhìn sững vào khuôn mặt chất đày sự thiêu não của H. T ngạc nhiên :

— Sao hồi này toa như kẻ thất tình vậy? moa nghe mầy đứu không biết đùa hay thật nó nói toa đang là một kẻ chán đời lắm phải không? T muốn cho bầu không khí vui vẻ trong sự gặp gỡ trùng phùng của đôi bạn thân bởi những câu hỏi «Tếu» nhưng vô tình đã đánh trúng vào mũi tên của lòng H. Không cần cho câu hỏi của bạn dứt H cướp lời ngay :

«Vâng! Tao đã là một kẻ thất tình và bị tình đời phụ bạc. Tao đang sống trong những tháng ngày là những chuỗi buồn chán vô tận. Có đôi lúc tao đã tự cảm thấy không muốn phori bộ mặt buồn cười này trên trần

gian nữa muốn vùi mình vào lòng đất lạnh để khỏi đối đầu với những thương đau của cuộc sống, những gian dối của tình đời, những uất nghẹn của lương tâm. H cứ mãi say sưa nói như một người điên, hình như H nghĩ rằng : đây là dịp tiện để nói, nói để vơi đi những buồn đau, cạn bớt nỗi khổ tâm đang hoành hành trong lòng mình, nói để tô đậm thêm những nét chữ «đời là khổ» mà không biết ai vô tình hay cố ý đã khắc ghi trong tâm khảm của H. T lặng thinh nghe nốt tâm sự của H, đã hiểu một phần nào về cuộc sống mà H đang sống, T càng thương cho số phận hiện tại của bạn mình hơn. (Người yêu đã phụ bạc sau khi H thất nghiệp, hiện tại không biết lấy gì để sinh sống trong khi gia đình đã bị chiến tranh tàn nhẫn cướp mất gần bảy tám năm nay, bảy tám năm H phải vất vả ngậm cay nuốt đắng những lời nói mai mỉa, những sự mắng nhiếc đã không một lần thông cảm cho đời H). T nghĩ mình có thể giúp gì cho bạn đây? Bạc vàng, châu báu, thú vui của trần thế chẳng? Hạnh phúc tạm bợ của đời

chẳng? Không! không thể được, T là kẻ bất năng trên sự kiện đó. Nhưng dù hữu năng đi nữa thì T cũng không thể nhẫn tâm đem lại cho H những thú vui, châu báu của đời mà che lấp cái buồn nản của H hiện tại, vì tất cả theo dòng thời gian nó sẽ qua đi để rồi một ngày nào đó H vẫn nhìn lại cái bi thương của đời mình. T không thể ích kỷ ôm ấp che dấu để hạnh phúc một mình trong niềm vui và tình yêu thật mà T đã bắt gặp. Đó là

tình yêu của Đức Chúa Jêsus, một tình yêu bất diệt, bất vụ lợi, không bao giờ phụ bạc như tình yêu mà con người thường hay vấp phải. Bởi yêu thương loài người Ngài đã từ bỏ nơi cung vàng điện ngọc xuống trần gian ô-tội làm một con người tầm thường để có thể thông cảm

được nổi lòng con người. Ngài đã chết trên thập tự giá. Giòng huyết linh nghiệm đã đổ ra để xóa sạch tội lỗi của loài người. Giọt huyết đau đớn cuối cùng đã chảy ra sau đó Ngài đã làm trọn bản chất của con người, nhưng Ngài đã không mãi ngủ yên trong mồ mã, chỉ sau ba ngày Chúa Jêsus đã sống lại một cách khải hoàn. Ngài sống lại để ban sự sống cho mỗi người đến với Ngài. Trên đồi Gô-gô-tha, trong quan tòa Phi-lát, Ngài đã bị biết bao nhiêu là lần roi mũi giáo của quân bắt lương. Nhưng Chúa Jêsus đã không kêu trách và một lời than vãn. Như chiên con bị dắt đến hàng làm thịt, như chiên cằm ở trước mặt kẻ hốt lông... (Ê-sai 53: 7b). Bởi sự nhịn nhục trong tình yêu vô đối đó, Jêsus sẵn sàng tiếp nhận mỗi người bằng lòng đến với Ngài, bằng lòng giao cho Ngài làm chủ quyền đời sống của mình. Lúc đó tội lỗi con người sẽ được tha, linh hồn sẽ được cứu, những ưu tư của con người không còn nữa, Ngài sẽ gánh lấy như Chúa đã từng khuyên gọi chúng ta (Ma-thi-ơ 11: 28). Từ đó con người sẽ sống trong niềm vui và tình yêu thật của Chúa.

Không một đắn đo ngần ngại T đã giới thiệu ngay cho H tình sống đó, một cơ hội vàng son châu báu, H đã đón nhận ngay Chúa Jêsus, rước Ngài vào làm chủ của đời mình.

Thời gian đã đưa không gian về khuya, những cành lá như đồng tình với làn gió nhẹ vu vơ lay động đón mừng một con người mới. H không còn khắc khoải trong lối sống cũ, hân hoan trở về nhà trong lòng đầy ngập tin yêu của Chúa, những bước đi khắp khởi sung sướng trong sự tiễn đưa của bản thánh ca...

Lòng tôi vui vẻ... Hón hờ lạ
lòng vì ân điển Chúa cứu tôi...

Hón hờ khen Ngài chẳng thối-

KHÁNH SƠN

H. T. Q. T.

Chiều giáo đường SUY TƯ

TRONG năm tháng đợi chờ, cái đợi chờ của tuổi trẻ, dẹt trong yên lặng, trong hạnh phúc và khép kín. Khoảnh khắc thời gian đi lẫn vào quá khứ, để lại anh giây phút trầm tư lắng đọng qua bao lần phấn đấu với cuộc chiến nội tâm. Tôi mong anh tìm lại được nghị lực và cương quyết sống như một tâm tình công hiến cho Chúa Jê-sus.

Chiều nay, âm thầm từng bước nhỏ, tôi ngoảnh mặt ra đi, lặng lẽ, bỏ lại sau tôi khung trời kỷ niệm yêu dấu. Ngồi trên phiến đá nhìn về anh trong thoáng ước mơ, tôi thấy anh lạnh lùng và vô tình quá, vô tình như áng mây chiều nay lang thang

trời không vương vấn, không ngậm ngùi và nuối tiếc, như phiến đá muôn thuở phủ rêu xanh buồn vô tư và cứng nhắc, phiến đá xanh sẫm muôn như «pho tượng lạnh lùng.»

Giáo đường thơ mộng, một thoáng suy tư len lén những xúc động đau thương đi dần đến số phận cô đơn của một kiếp làm người trần thế. Áng mây trời chiều nay đang chập chững bước lẫn vào trong bóng tối. Cũng như bao đêm đã qua, nhưng vầng mây vẫn cảm thấy bờ ngõ, ngại ngùng trước các vì sao khoác áo kiêu sa, nét trang đài rục rờ che phủ bầu trời đen thẫm khiêm cung đã được đặt trong một vị

thể an phận trọn kiếp của mình. Một vị thể những tưởng không bao giờ lay chuyển được.

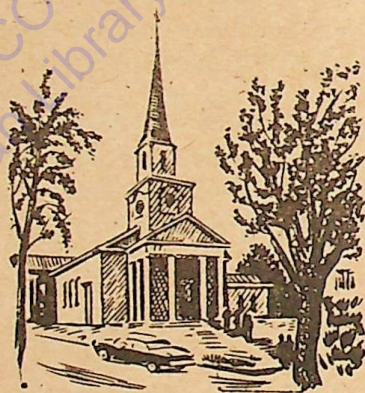
Nhưng không, trời lại sáng.

Giây phút suy tư cũng sẽ đi dần vào trong bóng tối như áng mây đen tan đi một cách âm thầm. Phút suy tư chiều nay rồi cũng sẽ ra đi lặng lẽ vào trong quá khứ nhường lại ánh nắng hy vọng. Niềm hy vọng lóe sáng khi tâm tư ấm cúng bên Chúa Giêsu.

Chúa Giêsu một đời sống cho nhân loại, tấm lòng cao cả trọn vẹn hiến dâng, hy sinh cho tha nhân, phục vụ tha nhân và đưa tha nhân từ vực sâu thăm thẳm của tội lỗi đến tận đĩnh của yêu thương và sự sống bất diệt. Giêsu người bạn chân thật sẵn sàng để chia xẻ mọi gánh nặng thăm kín của mọi người, vì ách của Giêsu để chịu và gánh của Giêsu nhẹ nhàng. Giêsu nguồn an ủi của những người tuyệt vọng, mất niềm tin và lẽ sống, bước thật sâu trong trũng cô đơn và những tưởng chết trong sự chịu đựng của yên lặng. Biến đổi tâm trạng của con người một cách lạ lùng trong nét hiền diệu của yêu thương chân thật. Giêsu

thông cảm con người trong mọi hoàn cảnh và nỗi niềm chua xót tâm can. Giêsu là tất cả, là lẽ sống của muôn người.

Giây phút suy tư ngăn ngừa chiều nay, đem anh quay về với thực tại, đặt anh vào đúng địa vị của con Thiên Chúa ! Anh, áng mây đem trọn đời trầm lặng bên Giêsu, đóa hoa hồng bất diệt rực rỡ hằng mong anh khiêm cung như chiếc lá màu xanh đơn sơ một đời trọn vẹn cận kề và phục vụ.

Tiếng chuông giáo đường, ngân ngùi buồn rơi vô tư không nhịp điệu, như thông cảm tâm trạng chiếc lá xanh bằng lòng dâng lên nét đẹp thù mỹ cho Giêsu, đóa hoa hồng yêu dấu !

Trong tâm tư, một lòng cung kính hiến dâng cho Jêsus, Chúa Jêsus yêu quý.

Giả như Chúa là hoa hồng trên cành

Ước chi con là chiếc lá xanh.

Chiều giáo đường, giây phút suy tư thương mến, hiến dâng muôn thuở phủ rêu xanh vô tư

và cứng nhắc, pho tượng phiến muộn lạnh lùng là hình ảnh ghi dấu yêu thương. Nhưng chiều nay không còn nữa. Để lại anh một tâm tình cung hiến cho Jêsus. Jêsus của tôi và của anh.

Chiều giáo đường, phút suy tư khép kín.

ANH và TÔI
Mỹ tho

MẮT ĐỒNG HỒ

Một người trông coi một hầm nước đá, đánh mất một cái đồng hồ quý trong đồng mát cửa. Y hứa thưởng cho ai tìm lại được cái đồng hồ ấy và có nhiều người đã dùng cào vào đồng mát cửa nhưng họ đều thất bại không tìm ra được.

Trong khi tất cả những người tìm-kiếm đi ra khỏi nhà để dùng cơm trưa, thì một cậu bé con đã vào hầm nước đá và độ một vài phút sau đi ra ngoài với chiếc đồng hồ trong tay. Những người đã tìm kiếm trước bèn hỏi cậu rằng bằng cách nào cậu đã tìm ra được nó. Cậu đáp: « Tôi nằm xuống trong đồng mát cửa rồi lắng tai nghe. Cuối cùng, tôi đã nghe tiếng đồng hồ tích-tắc. »

Tôi tin rằng có một số quý độc-giả đã đánh mất nhiều thứ hơn cái đồng hồ này. Nếu các bạn đó biết yên lặng và lắng tai nghe thì Đức Chúa Jêsus-Christ sẽ phán lời êm-dịu với quý bạn và chỉ cho các bạn biết chính nơi các bạn đã mất quyền năng và sự đắc thắng mà các bạn thiếu hụt. Rồi các bạn sẽ được lại qua Ngài trong khi Ngài tỏ cho bạn thấy tội-lỗi đã xâm nhập và len lỏi vào lòng bạn như thế nào và bằng cách nào bạn có thể thông-công với Ngài trong sự bình-an.

cậu bé đánh đàn

MỘT ngày kia có một nhạc sĩ trứ danh đang đi dạo chơi trong công viên của một đô thị lớn ở Âu-châu. Trong lúc tản bộ, vị nhạc sĩ bắt gặp một cậu bé quần áo tả tơi tay cầm chiếc vĩ cầm đang đứng dưới gốc cây. Hàng ngày cậu bé thường ra công viên và tấu vĩ cầm cho đám đông qua đường. Đây là cách cậu bé có thể sống một cuộc đời trong sạch trong lúc khốn cùng.

Vị nhạc sĩ nhìn cậu bé một hồi lâu và động lòng trắc ẩn. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu óc, ông ta nói với cậu bé: « Em có muốn làm con của tôi và đến ở với tôi không? Tôi sẽ dạy cho em biết cách thế nào để chơi vĩ cầm giỏi ». Cậu bé ngạc nhiên, đôi mắt long lanh nhìn người khách lạ. Sau một lát yên lặng, cậu bé chậm rãi đáp: « Thưa ông, con thích điều đó ».

Vị nhạc sĩ đem cậu bé về nhà mình, săn sóc cậu như một người con. Trong nhiều năm ông đã dạy cho cậu bé những điều mà ông biết về cách chơi vĩ cầm. Và rồi một ngày kia, cậu bé đã sẵn sàng cho buổi trình tấu vĩ cầm giữa công chúng. Trong đêm trình tấu thính đường chật ních những người. Cậu bé xuất hiện cúi chào thính giả, rồi đặt cây đàn dưới cằm bắt đầu độc tấu. Cậu chơi vĩ cầm hay đến nỗi khi tiếng đàn vừa dứt thì tiếng hoan hô nổi lên không ngớt. Tuy nhiên cậu bé hình như không hề ý đến sự tán thưởng nồng nhiệt đó. Mắt cậu luôn luôn hướng về phía trên bao-lơn và tiếp tục chơi. Nhiều người lấy làm lạ về thái độ của cậu. Họ bắt đầu tìm hiểu nguyên nhân. Theo hướng nhìn của cậu, họ

bắt gặp vị nhạc sĩ già đang ngồi trên bao lơn chăm chú nhìn cậu học trò trẻ tuổi của mình, mỉm cười tỏ ý hài lòng về tài năng của cậu bé. Cậu bé tiếp tục chơi và tiếp tục nhìn vị nhạc sĩ như không đề ý đến sự khen ngợi của thánh già. Cậu chỉ muốn làm vừa ý thầy mình và cậu thích thú được sự khen thưởng của thầy hơn là của đám đồng.

Các em mến, các em có muốn làm hết sức mình để làm đẹp lòng Chúa Giê-xu không? Ngài là Đấng Cứu Chuộc chúng ta để chúng ta trở nên con của Ngài và được Ngài săn sóc dạy dỗ. Chắc chắn các em sẽ sung sướng khi Chúa nhìn các em mỉm cười vì các em sống đẹp ý Ngài.

YÊN DUNG

GIỚI THIỆU GIA ĐÌNH TUỔI HỒNG

PHẠM QUANG PHÚ
(Cam-ranh)

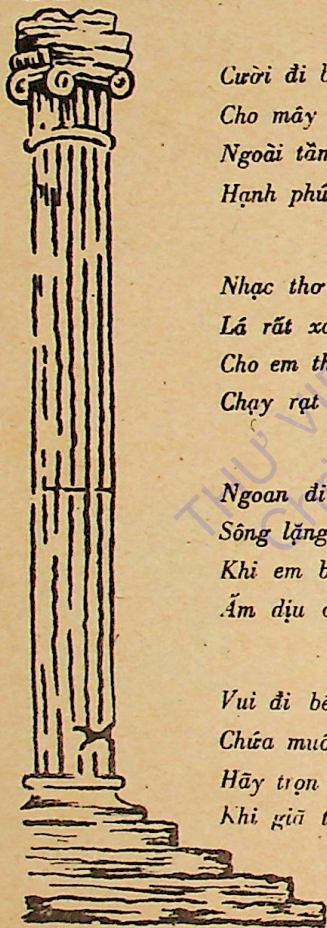
HUỲNH NGỌC CHÂU
(Đà-nẵng)

NGUYỄN VĂN CÔNG
(Đà-nẵng)

TUỔI ẤU THƠ

Cười đi bé cho ấu thơ rực sáng
Cho mây hồng che bóng mát em đi
Ngoài tầm với không còn đau xót
Hạnh phúc trên cao soi lối em về

Nhạc thơ ấu wớm vào lòng những nụ
Lá rất xanh và trái rất ngọt ngào
Cho em thỏa ước mơ ngày tháng hạ
Chạy rạt rào từ dòng suối trên cao

Ngoan đi nhé, sống cho tròn thỏa ước
Sông lặng bình không sóng gợn lao xao
Khi em bước trên Tình Yêu Thiên Chúa
Ấm dịu cõi lòng buồn hết vẩn vương

Vui đi bé, bầu trời em xanh biếc
Chứa muôn ngàn hi vọng tuổi mùa xuân
Hãy trọn hưởng thiên đường thơ ngây đó
Khi già từ tuổi nhỏ hết bản khoãn...

THỜ HÌNH TƯỢNG

TÔI về nước đã hơn hai tháng nay và bạn biết không, điều làm cho tôi đau buồn hơn cả là sự thờ hình tượng của người Việt chúng ta. Suốt con đường từ Huế vào Nam, đâu đâu cũng thấy người ta tạc tượng đề thờ. Tượng lớn có tượng nhỏ có, tượng trên đồi, trên núi, tượng trong nhà, tượng ngoài sân. Dĩ nhiên chúng ta có tự do tín ngưỡng và mỗi người có quyền thờ lạy theo ý mình muốn, nhưng gì tôi nói ra đây vì vậy không phải để công kích một ai, nhưng chỉ là quan điểm của Thánh Kinh, quan điểm của Thượng Đế về vấn đề hình tượng.

Trước hết bạn có biết rằng thờ hình tượng là một tội trước

mặt Thượng Đế không? Xưa nay nói đến tội, chúng ta nghĩ rằng chỉ có ăn cướp, giết người làm điều phi pháp mới là tội. Nhưng bạn phải biết rằng đối với Thượng Đế thờ hình tượng là một tội ác đối với Ngài. Dù bạn thờ ai và dù cho bạn có ý định tốt đẹp đến đâu đi nữa thì thờ hình tượng vẫn là một tội trọng trước mặt Chúa. Điều luật thứ 11 trong mười điều luật của Chúa như thế này: "Người không được làm tượng chạm cho mình, hoặc là hình trạng của bất cứ vật gì hoặc là trên trời cao, hoặc dưới đất thấp hoặc là trong nước ở dưới đất. Người không được quỳ lạy trước các hình tượng đó hay là phục vụ chúng, vì ta, Thiên Chúa,

Thượng Đế của người là Thượng Đế kỳ tà.»

Thượng Đế cấm thờ hình tượng mà chúng ta thờ hình tượng vậy chúng ta đã vi phạm luật của Ngài, chúng ta mắc tội với Ngài. Và bạn biết không tội thờ hình tượng là một trong những tội mà Thượng Đế ghét nhất bởi vì nó xúc phạm đến bản tính thánh khiết của Ngài. Bạn biết tại sao dân Do Thái bị khổ cực và bị tản lạc khắp trên thế giới như hiện nay không? Chỉ vì một lý do thôi: đó là vì họ thờ hình tượng. Người Do Thái cũng như chúng ta thường dễ mất tin tưởng khi phải thờ một Đấng vô hình. Chúng ta đòi hỏi phải có một cái gì thiết thực, một cái gì cụ thể chúng ta mới tin. Và ma quỷ lợi dụng nhược điểm đó đưa ra những hình ảnh, những đối tượng cụ thể để chúng ta tập trung vào đó thay vì tập trung vào chính Chúa. Ma quỷ đánh lừa chúng ta mà chúng ta không biết. Và khi con người chú ý vào hình tượng hơn chú ý vào Chúa là ma quỷ đã thành công. Con người chúng ta bị đánh lừa mà không hay.

Sứ đồ Phao-lô ngày xưa khi đến thành phố Nha Điền và thấy người ta thờ hình tượng khắp nơi, thì ông đã nổi giận vô cùng và nói: «Đừng nghĩ rằng Thượng Đế cũng như tượng ảnh bằng vàng, bằng bạc hay bằng đá do bàn tay khéo léo của người ta đúc hay chạm ra» Và sau này trong một bức thư gửi cho các tín hữu ở thủ đô La Mã, sứ đồ Phao-lô nói: «Họ cho mình là khôn, nhưng trở nên dại dột, họ đã đòi vinh quang của Thượng Đế bắt từ đê đòi lấy hình tượng của con người hư hoại hoặc hình tượng của chim chóc, thú vật và loài bò sát.»

Suốt cả Thánh Kinh từ Cựu Ước đến Tân Ước đều lên án

vấn đề thờ hình tượng bởi vì hình tượng dẫn con người đi xa Thượng Đế.

Đất nước chúng ta sống trong đau khổ và chúng ta thường oán trách Thượng Đế tại sao Ngài lại để như vậy, nhưng chúng ta đã quên rằng chính vì tội thờ hình tượng mà chúng ta phải sống trong cảnh lầm than như hiện tại. Tôi tin chắc rằng nếu dân tộc Việt Nam chúng ta ý thức được tội thờ hình tượng của mình, ăn năn, hối cải quay lại thờ Thượng Đế và chỉ thờ một mình Ngài mà thôi. Thượng Đế sẽ đoái thương đất nước này và cứu đất nước chúng ta khỏi tai họa. Hãy nhớ

thờ hình tượng là vi phạm luật của Thượng Đế và Thượng Đế không thể dung dưỡng được tội thờ hình tượng. Tại sao chúng ta là con người lại cúi đầu quỳ lạy trước những hình tượng vô tri giác, những hình tượng do chính bàn tay con người làm nên. Thờ hình tượng vì vậy là thờ chính mình. Thánh kinh cho chúng ta biết « Hình tượng có mặt mà không thấy, có tai mà không nghe ». Thế thì tại sao chúng ta lại cứ theo thờ hình tượng mà không thờ Chúa là Đấng sống, Đấng quyền năng, Đấng thấy mỗi hành động chúng ta, nghe mỗi lời cầu nguyện chúng ta ?

(Trích « Năm Phút Đức Tin » của Đài Viễn Đông)

Xin Bạn Đọc Chú-ý:

Sau khi đọc tập RẠNG-ĐÔNG này, bạn muốn tin Chúa hoặc tìm hiểu thêm về giáo-lý Tin-lành, xin bạn liên-lạc với vị Mục-sư tại chi-hội Tin-lành nơi bạn ở. hoặc nếu bạn là quân-nhân xin liên-lạc với Mục-sư Tuyên-úy Tin-lành nơi các Quân-Khu của bạn để được chỉ dẫn thêm những điều cần thiết. Hoặc nếu tiện xin bạn cứ viết thư về cho bản báo để được tặng thêm những sách nhỏ cất nghĩa chân-lý cứu-rỗi theo địa chỉ dưới đây :

Ông NGUYỄN-VĂN-VẠN
Chủ nhiệm RẠNG-ĐÔNG
5, Sương Nguyệt Ánh
Hộp Thư 716 - SAIGON

ĐÀI VIỄN ĐÔNG
Box 2041, Manila
Philippines

CHƯƠNG TRÌNH PHÁT THANH HÀNG TUẦN

Lần Sóng Ngắn 31,5 phút
Tập Số: 9.505 megachuck

Giờ	Chúa Nhật	Thứ Hai	Thứ Ba	Thứ Tư	Thứ Năm	Thứ Sáu	Thứ Bảy
6:30	Giờ	TIN - TỨC					
6:35		ĐỐI DIỆN VỚI ĐỜI					
6:35	Giờ	ĐỐI DIỆN VỚI ĐỜI					
6:35		ĐỐI DIỆN VỚI ĐỜI					
6:45	Đặc Biệt	Cuộc Đòi Chúa Cứu Thế I	Học Anh - Ngữ	Nếp Sống Mới	Học Anh - Ngữ	Cuộc Đòi Chúa Cứu - Thế II	Tiếng Gọi Từ Canaan
6:45		ĐỐI DIỆN VỚI ĐỜI					
7:00	BUỔI TỐI						

8:00	Giờ	TIN - TỨC					
8:15		TIN - TỨC					
8:15	Thờ Phụng	NĂM PHÚT CHO ĐỨC TIN					
8:15		NĂM PHÚT CHO ĐỨC TIN					
8:20	Đặc Biệt	Trà Lời Thứ Tin	Sống Vui	Hoa Thơm Cổ Lễ	Sống Vui	Hoa Thơm Cổ Lễ	Sống Vui
8:20		NĂM PHÚT CHO ĐỨC TIN					
8:30	Tiếng Gọi Từ Canaan	Tìm Hiểu Thượng - Đế	Tiếng Gọi Từ Canaan	Ngũ - Vành Kim - Thạch	Nếp Sống Mới	Tiếng Gọi Từ Canaan	Nếp Sống Mới
8:30		ĐỐI DIỆN VỚI ĐỜI					
8:45	Ngũ - Vành Kim - Thạch	Cuộc Đòi Chúa Cứu Thế I	Học Anh - Ngữ	Cuộc Đòi Chúa Cứu - Thế II	Học Anh - Ngữ	Biệt Minh Biệt Người	Giải Đáp Thắc Mắc
8:45		ĐỐI DIỆN VỚI ĐỜI					
9:00	ĐỐI DIỆN VỚI ĐỜI						

Địa Chỉ Văn Phòng Đại Diện Saigon: Hộp Thờ 3000, Saigon

Áp dụng từ ngày 3.3.1974

